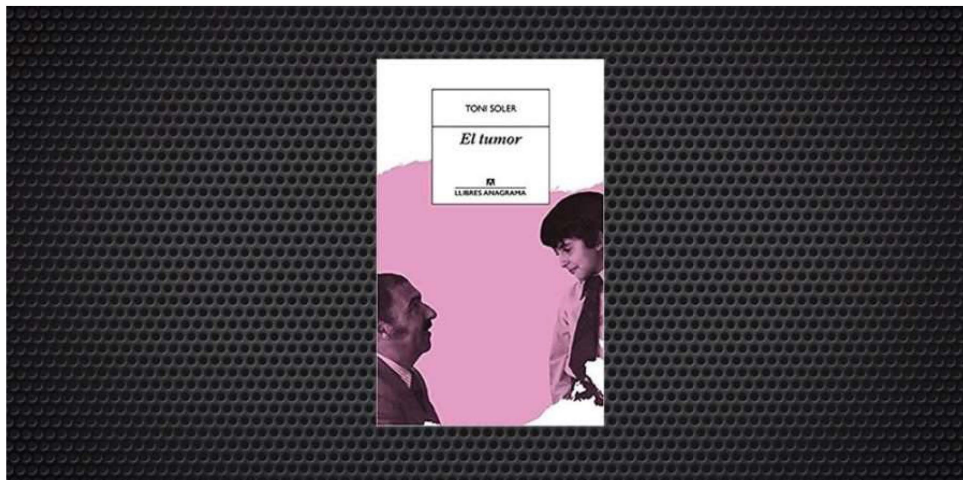

La memòria del pare

A 'El tumor', Toni Soler recorda com la mort del seu pare va afectar-lo de jove i ressuscita uns sentiments que semblaven amagats

Publicat per Llegir en cas d'incendi

04/02/2019

Álvaro Muñoz. València / @AlvaroMunyo

Si hi ha hagut un motiu de brega tuitaire als darrers anys ha estat provocada o bé per l'extinció dels diacrítics o per l'article *Tares i tumors* de la crítica Marina Porrás. En aquest, Porrás criticava —sense haver llegit el llibre encara— que Anagrama, editorial de referència, publicqués llibres com *El tumor*, de Toni Soler. A més, optava per no separar el cinisme dels articles de l'autor del de la seva obra narrativa (a mi també em costa feina fer-ho) fet que la conduïa a tenir aprensió per l'obra de Soler. La xarxa baixava plena de comentaris bidireccionals, alguns a favor d'aquesta reflexió editorial i uns altres —els qui mai van arribar a entendre l'article— que llançaven pedres a la crítica perquè no es podia fer una ressenya d'un llibre no llegit.

Amb una capacitat nul·la per part de la gent de diferenciar entre ressenyar i criticar el catàleg de l'editorial, la xarxa bullia entre partidaris i detractors i, sense voler, vam col·locar *El tumor* en el centre mediàtic català. La meva opinió sobre l'autor —en pro de la ressenya— la deixaré a banda, al contrari del que feia Porrás. Això no obstant, aquesta mena de **tuits** no ajuden gaire. Personalitats i egos a banda, trobo que *El tumor* és un molt bon exercici d'introspecció i que dona a conèixer un hàbit que hauríem de seguir tots: tancar els ulls, agafar una llibreta i escriure què sabem d'aquelles persones a qui considerem la nostra família. Durant tot el llibre

Llegir en cas d'incendi (blog) 04/02/19

Soler reitera que els records que té del seu pare són febles, i que la reconstrucció que pot fer ve condicionada per la posició que ell tenia dins d'una família de l'època: home, blanc i de família catòlica.

Soler toca un tema que tothom sap però que tenim com a tòpic amb els morts: la idealització pòstuma. És un dels factors que més m'ha agradat del llibre i que mereix un reconeixement. El llibre està escrit amb la tendresa d'un fill que ressuscita uns sentiments que semblaven amagats. Això no obstant, l'autor demostra una maduresa quan trenca amb beatificacions *postmortem* que deixen una imatge totalment diferent de la realitat. Malgrat ser un llibre en honor —o com a record— del seu pare, el personatge principal no deixa de ser el mateix Soler. De fet, hi ha moments en què la importància de la figura de la mare eclipsa la d'ambdós. Hi ha fragments de tota mena: uns per a rumiar, d'altres per a gaudir de l'escriptura, però tots escrits amb la impotència del qui sap que són moments del passat que no tornaran.

De segur que *El tumor* és un llibre que remou moltes consciències, almenys amb mi ho ha fet, i ens planteja com reaccionaríem si ens passés el mateix que va viure l'autor quan era petit. Ara, Soler escriu aquesta amb cinquanta-dos anys (edat en la qual va faltar el seu pare), un detonant que dona el tret de sortida a tot un reguitzell de consideracions desordenades que conformen els records passats d'un adolescent barrejats amb la seguretat que dona la maduresa. Tot plegat, l'èxit d'*El tumor* rau en el fet que l'autor sap com fer atractiva una biografia —jo no l'encunyaria com a novel·la— d'un personatge que no coneixem. No és un llibre feixuc, ni repetitiu, i entre anècdotes i laments Toni Soler fa d'una fusió d'elements abocats al plor una obra de caràcter reflexiu molt atractiva.
